

Arrest

nr. 149 517 van 10 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 april 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAFORCE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 maart 2012 dient de verzoekster, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 4 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.2. Op 21 januari 2013 legt de verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer L.P (...), van Belgische nationaliteit af.

1.3. Op 22 januari 2013 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.3.1. Op 19 juli 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 119 232 van 20 februari 2014 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.3.2. Op 14 april 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 130 703 van 1 oktober 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.4. Op 9 juli 2014 legt de verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning met de heer R.P (...), van Belgische nationaliteit af.

1.5. Op 3 september 2014 dient de verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt haar gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijzen duurzame en stabiele relatie; bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg; bewijs behoorlijke huisvesting; ziektekostenverzekering voor Belg en familie”*.

Uit een fax van 4 november 2014 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Bornem blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- een verklaring van wettelijke samenwoning van 9 juli 2014 en een advies van het openbaar ministerie;
- een bewijs van behoorlijke huisvesting (eigendom woning);
- bewijzen van de inkomsten van de verzoekster en van de referentiepersoon;
- een attest van inburgering;
- een bewijs van inschrijving bij de ziekte- en invaliditeitsverzekering;
- verschillende bewijsstukken tot staving van een duurzame en stabiele relatie (o.a. foto's, verklaringen van derden, aankoop- en betalingsbewijzen, ...).

Uit een fax van 4 december 2014 van de gemeentelijk ambtenaar van de gemeente Bornem blijkt dat de verzoekster tevens een bewijs van een aanvraag van een hospitalisatieverzekering heeft ingediend.

Op 27 februari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gegeven op 3 maart 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.09.2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact

onderhielden en dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- verklaring wettelijke samenwoning dd. 09.07.2014; diverse aankoop- en betalingsbewijzen (onlinebestellingen van River Island van juli, oktober en mei 2014 en bijbehorende afleveringsnota's van BPost; aankoopbewijs van House of Fraser dd. 17.06.2014; bestelbon van MrPorter.com dd. 22.06.2014 en 23.06.2014; aankoop-, leve- rings- en betalingsbewijs van A.O. (...) van augustus 2014; leveringsbewijs van een pakket dd. 24.07.2014; factuur van Travelbird B.V. dd 26.07.2014); print met financiële gegevens van een rekening op beider naam die geopend is in augustus 2013; certificaat dat betrokkenen een ballonvlucht hebben gemaakt in september 2013: deze documenten tonen niet aan dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand de aanvraag
- meerdere ongedateerde foto's: aangezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen
- 1 gedateerde foto dd. 27.07.2013: deze foto is te recent om aanvaard te worden als bewijs van de duurzame en stabiele relatie van minstens 2 jaar
- verklaringen op eer vanwege derden: echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie
- 'Delivery Note' van www.websupportcenter.com waaruit blijkt dat betrokkene een online bestelling deed op 05.04.2013; aankoopbewijs van Selexion Clix Roland dd. 17.05.2013: deze documenten vermelden het adres van de referentiepersoon maar uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene toen nog niet ingeschreven was op dit adres. De gegevens op deze documenten zijn louter gebaseerd op verklaringen van betrokkene zelf en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag
- attest van inburgering dd. 12.09.2013; attest GVO Temse; deelcertificaat van VZW GVO Westhoek-Westkust dd. 19.04.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geslaagd is voor een cursus Nederlands; doktersbriefje dd 11.06.2013; bewijs van een internationale aangetekende zending dd. 16.07.2014: deze documenten verwijzen op geen enkele manier naar de referentiepersoon; ze kunnen bijgevolg aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie
- bewijs van een geldtransfer in september 2013 en in juni 2014 van de referentiepersoon aan derden; geldtransfer zonder vermelding dd. 13.08.2014: deze documenten verwijzen op geen enkele manier naar betrokkene; ze kunnen bijgevolg aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie

Uit de voorgelegde documenten en uit de gegevens van het Rijksregister blijkt niet afdoende dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kennen, of dat ze op het moment van de aanvraag één jaar ononderbroken samenwoonden. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat ze een gemeenschappelijk kind hebben.

Bovendien bevat het administratieve dossier elementen die twijfels doen rijzen omtrent de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de Belgische onderdaan / een ononderbroken samenwoning van één jaar voorafgaand aan de aanvraag. Immers, uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene op 21.01.2013 een wettelijke samenwoning afsloot met een derde, zijnde dhr. P.L. (...). Deze wettelijke samenwoning werd pas stopgezet op 02.05.2014.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 40*ter iuncto* 40*bis*, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4.3 en 5.2 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"8.1.1. Definities

Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid

ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

8.1.2. Schending materiële en formele motiveringsplicht overeenkomstig artt. 40ter juncto 40bis §2,2°, Vreemdelingenrecht en artt. 4.3 en 5.2 Richtlijn 2003/86/EG

Verzoekster begrijpt niet waarom haar procedure tot het verkrijgen van een verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd, stellende dat zij niet het bewijs niet zou leveren, dat wordt vereist door art. 40bis §2,2° Vreemdelingenwet.

DVZ "motiveert" de bijlage 20 als volgt:
"(...)"

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster zich niet kan beroepen op de bepalingen van artikel 40ter Vreemdelingenwet doordat zij niet kan aantonen dat zij de heer R. (...) reeds gedurende twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kent, dan wel er reeds een jaar onafgebroken mee zou samenleven, quid?

Verzoekster begrijpt in het geheel niet waarom de Dienst Vreemdelingenzaken meent te kunnen stellen dat dit zou blijken uit de voorliggende elementen en de gegevens uit het Rijksregister.

Artikel 40bis §2,2° Vreemdelingenwet stelt het volgende:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen : a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden. Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond : - indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond; - ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen; - ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Het mag duidelijk zijn dat de betrokkene moet aantonen dat:

- Zij één jaar effectief samenwonen voorafgaand aan de aanvraag

OFWEL

- Elkaar gedurende twee jaar kennen en reeds 3 ontmoetingen hebben gehad van minstens 45 dagen

OFWEL

- Zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Het één en ander vloeit overigens voort uit de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003:

Artikel 4.3 Richtlijn 2003/86/EG luidt als volgt:

4.3. De lidstaten kunnen uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV gestelde voorwaarden is voldaan, bij wet of bij besluit toestemming tot toegang en verblijf verlenen aan de ongehuwde levenspartner die onderdaan van een derde land is en met wie de gezinshereniger een naar behoren geattesteerde duurzame relatie onderhoudt, of aan de onderdaan van een derde land die door een geregistreerd partnerschap met de gezinshereniger verbonden is, overeenkomstig artikel 5, lid 2, alsmede aan de minderjarige niet gehuwde kinderen, met inbegrip van geadopteerde kinderen, van deze personen, en hun meerderjarige niet-gehuwde kinderen die wegens hun gezondheidstoestand kennelijk niet in staat zijn zelf in hun levensonderhoud te voorzien.

Artikel 5.2. Richtlijn 2003/86/EG luidt als volgt:

5.2. Het verzoek gaat vergezeld van documenten waaruit de gezinsband blijkt en documenten waaruit blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 4 en 6 en, indien van toepassing, de artikelen 7 en 8, alsook van gewaarmerkte afschriften van de reisdocumenten van de gezinsleden.

Teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, kunnen de lidstaten desgewenst gesprekken houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht.

Bij de behandeling van een verzoek betreffende de partner met wie de gezinshereniger niet is gehuwd, houden de lidstaten, als bewijs van de gezinsband, rekening met factoren als een gezamenlijk kind, samenwoning in het verleden, registratie van het partnerschap of andere betrouwbare bewijsmiddelen.

Verzoekster heeft alle bewijzen aangebracht waaruit afdoende blijkt dat zij en de heer R.(...) inmiddels reeds meer dan een jaar effectief samenwonen.

Het loutere feit dat dit niet zou blijken uit het Rijksregister doet hieraan geen enkele afbreuk.

De formele en materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

8.1.3. Schending zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel

In casu is de bestreden beslissing van 27 februari 2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de DVZ de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.)

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de DVZ slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

In casu staat vast en kan niet ernstig worden betwist dat verzoekster heel wat bewijzen heeft overgemaakt aan de DVZ.

Volstrekt ten onrecht houdt deze voor dat aan de voorwaarden van art. 40bis §2,2° Vreemdelingenwet niet is voldaan en dat de voorgelegde documenten in het geheel niet aantonen dat verzoekster en haar Belgische partner elkaar al twee jaar zouden kennen, dan wel al één jaar effectief zouden samenwonen, quod certe non.

Verzoekster verwijst vooreerst naar het arrest van 20 februari 2014 van Uw Raad, gekend onder nr. 119.232 (zie stuk 2).

In het arrest worden de foto's besproken, die verzoekster heeft neergelegd naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging met de heer L. (...).

Gelet op de motivering van het desbetreffende arrest mag er van uit gegaan worden dat verzoekster en de heer L. (...) elkaar reeds kenden van eind november 2011 (zie motivering pag. 3 arrest).

Zoals hoger reeds aangehaald is verzoekster haar relatie met de heer L. (...) pas gestart nadat haar huidige partner, de heer R. (...), had aangegeven zijn terminaal zieke vrouw niet te zullen verlaten.

Verzoekster en de heer R. (...) kenden elkaar derhalve reeds van in 2011, hetzij op het ogenblik dat zij in België aankomt en door haar toenmalige vriend onmiddellijk in de steek werd gelaten.

Verzoekster heeft ook reeds aangehaald dat de heer R. (...), op vraag van verzoekster, aan de heer L. (...) geld had geleend om de huishuur te kunnen betalen. Het één en ander vond plaats op 5 oktober 2012 (zie stuk 3), hetzij nadat verzoekster en de heer L. (...) elkaar leerden kennen.

Verzoekster bewijst derhalve wel degelijk dat zij en haar huidige partner elkaar reeds meer dan twee jaar kennen.

Bovendien is de relatie met de heer L. (...) in de loop van 2013 beëindigd, nu deze haar eenvoudigweg heeft laten zitten.

Het is op dat ogenblik dat de heer R. (...) opnieuw voor verzoekster in de bres is gesprongen.

Verzoekster heeft tal van bewijzen voorgelegd dat zij alleszins vanaf de tweede helft van 2013 een intieme relatie onderhield met haar huidige partner, de heer R. (...).

Verzoekster verwijst hiervoor naar o.m. de gemeenschappelijke rekening (augustus 2013), de ballonvaart (september 2013) en de leveringsattesten, aankoop en betalingsbewijzen met vermelding van het adres van de heer R. (...).

Dit alles blijkt afdoende uit de voorliggende stukken.

DVZ heeft echter nagelaten om de stukken in zijn totaliteit te beoordelen en de context van de stukken te appreciëren, hoewel hen dit nochtans is toegestaan.

Verzoekster verwijst hiervoor o.a. naar de bepalingen van art. 5.2 van de Richtlijn, die duidelijk aangeeft dat het de DVZ is toegelaten om gesprekken te hebben met o.m. familieleden of ander onderzoek te verrichten.

In casu heeft de DVZ haar verplichting tot een waarheidsgetrouwe feitenvinding niet ter harte genomen, nu zij klaarblijkelijk alle stukken los van elkaar heeft beoordeeld, zonder deze in de juiste context te plaatsen, dan wel in voorkomend geval verder onderzoek te verrichten. Nochtans was dit perfect mogelijk geweest nu verzoekster ook tal van verklaringen op eer heeft voorgebracht.

Verzoekster heeft immers alle stukken aangebracht die zij bezit en waaruit afdoende blijkt dat zij en de heer R. (...) elkaar reeds meer dan twee jaar kennen, dan wel reeds één jaar effectief samenwonen.

Door enkel rekening te houden met de gegevens in het Rijksregister en de voorliggende stukken apart te beoordelen, zonder rekening te houden met de rest van het dossier, heeft DVZ haar zorgvuldigheidplicht en plicht tot redelijkheid manifest geschonden.

Om deze reden alleen al dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikelen 40ter juncto 40bis §2, 2° Vreemdelingenwet,*
- Artikelen 4.3 en 5.2 Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003,*
- Artikel 62 Vreemdelingenwet,*
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,*
- de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking

staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat de juridische beschouwingen die in de uiteenzetting van verzoekende partij voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

De bestreden beslissing luidt als volgt:
“(…)”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekende partij houdt in een eerste onderdeel voor dat zij niet begrijpt waarom de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Zij zou naar eigen mening alle bewijzen aangebracht hebben waaruit afdoende blijkt dat zij inmiddels reeds meer dan een jaar effectief samenwonen. Het loutere feit dat dit niet blijkt uit het Rijksregister zou daaraan volgens verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing o.a. ten genoegen van recht blijkt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij op het moment van de aanvraag reeds één jaar ononderbroken samenwoonde met dhr. R. (...).

In zoverre verzoekende partij verwijst naar de ‘Delivery Note’ van www.websupportcenter.com waaruit blijkt dat verzoekende partij een online bestelling plaatste op 05.04.2013 en het aankoopbewijs van Selexion Clix Roland dd. 17.05.2013, benadrukt verweerder dat deze documenten het adres van de referentiepersoon vermelden, doch dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat verzoekende partij toen nog niet ingeschreven was op dit adres.

De gegevens op deze documenten zijn bijgevolg louter gebaseerd op verklaringen van verzoekende partij zelf en kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als bewijs van 1 jaar samenwonenst voorafgaand aan de aanvraag.

Verzoekende partij slaagt er middels haar betoog niet in om te bewijzen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk tot stand is gekomen, daarbij verwijzende naar de gegevens zoals deze blijken uit het rijksregister.

In een tweede onderdeel meent verzoekende partij dat zij wel heeft aangetoond dat zij dhr. R. (...) al meer dan twee jaar kent. Zij verwijst daarvoor naar het arrest nr. 119.232 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij een vorige beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd vernietigd inzake de aanvraag die verzoekende partij destijds indiende in functie van dhr. L. (...), met wie zij een verklaring wettelijke samenwoning had afgesloten.

Uit dit arrest zou blijken dat zij dhr. L. (...) al kende sinds 2011. Zij houdt voor dat zij daarvoor evenwel reeds een relatie had met haar huidige partner, dhr. R. (...). Hieruit zou moeten worden besloten dat verzoekende partij dhr. R. (...) reeds meer dan twee jaar kent.

Verzoekende partij haar betoog kan niet worden aangenomen.

Eerst en vooral wijst verweerder erop dat verzoekende partij nergens in haar aanvraag melding heeft gemaakt van dit relatieverloop en de bewering dat zij dhr. R. (...) al voor 2011 kende, zodat de gemachtigde hiermee geen rekening heeft kunnen houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden. Hetzelfde geldt m.b.t. het stuk 3, zijnde een schuldbekentenis van dhr. L. (...) aan dhr. R. (...), waarvan verzoekende partij in haar verzoekschrift voor de eerste maal melding maakt.

Bovendien toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat zij voor haar relatie met dhr. L. (...) reeds een relatie had met haar huidige partner, dhr. R. (...). Zij beperkt zich dienaangaande tot een volledig ongestaafd betoog. Bij haar aanvraag werd geen enkel stuk voorgelegd dat betrekking heeft op de relatie die zij nog voor 2011 zou hebben gehad met dhr. R. (...).

Verweerder stipt ook aan dat verzoekende partij niet alleen dient aan te tonen dat zij de referentiepersoon ten minste twee jaar kent. Zij dient aan te tonen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft met de referentiepersoon waarvan het bewijs kan worden geleverd middels de in artikel 40bis Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Verzoekende partij gaat eraan voorbij dat haar relatie met de referentiepersoon op het moment van de aanvraag dd. 03.09.2014 te recent was om te kunnen beschouwd worden als een stabiele en duurzame relatie.

Het betoog van verzoekende partij is derhalve niet dienstig.

In zoverre verzoekende partij voorhoudt dat niet elk stuk afzonderlijk, maar alle stukken in hun geheel (en in de juiste context) moet worden beoordeeld, benadrukt verweerder dat verzoekende partij in gebreke blijft aan om aan te tonen dat zij een duurzame en stabiele relatie heeft in de zin van artikel 40bis §2, 2° Vreemdelingenwet.

Zie daarvoor:

“Met haar kritiek dat niet elk stuk afzonderlijk, maar alle stukken in hun geheel in aanmerking moeten worden genomen, maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij voldoet aan de wettelijke voorwaarden nu ook de overige stukken niet aantonen dat haar relatie beantwoordt aan een duurzame en stabiele relatie in de zin van artikel 40bis, §2, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 126 395 van 26 juni 2014)

Verweerder wijst er ook op dat de Richtlijn 2003/86/EG reeds werd omgezet in federale wetgeving en derhalve geen directe werking heeft, terwijl de gezinsherenigingsrichtlijn enkel betrekking heeft op

onderdanen van een derde land. Nu verzoekende partij haar aanvraag heeft ingediend in functie van een Belg, kan zij zich niet met dienstig gevolg beroepen op voormelde richtlijn.

“2.7. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de aangevoerde bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op “onderdanen van een derde land” die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is de meerderjarige afstammeling van een Belgisch onderdaan. Voor zover verzoeker zich in zijn tweede en derde middel beroept op de artikelen 7 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel aldus juridische grondslag en worden deze bepalingen niet dienstig aangevoerd. Verzoeker mag dan ook niet de verwachting koesteren dat in de beslissing zou worden gemotiveerd in functie van de bepalingen van deze richtlijn.”(R.v.V nr. 122 960 van 24 april 2014).

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden genomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 van deze richtlijn blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is de verzoekster de wettelijke partner van een Belg. Er is dus geen enkel communautair aspect aan onderhavig geval. Voor zover de verzoekster zich beroept op de artikelen 4.3 en 5.2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, is het middel bijgevolg onontvankelijk.

3.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 40ter *iuncto* 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging, nu “(u)it de voorgelegde documenten en uit de gegevens van het Rijksregister (...) niet afdoende (blijkt) dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kennen, of dat ze op het moment van de aanvraag één jaar ononderbroken samenwoonden”, “(u)it de beschikbare gegevens (...) niet (blijkt) dat ze een gemeenschappelijk kind hebben” en het administratief dossier bovendien “elementen (bevat) die twijfels doen rijzen omtrent de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de Belgische onderdaan”. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.1.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekster geschonden geachte artikelen 40ter *iuncto* 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)”

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij alle bewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij en haar partner inmiddels reeds meer dan een jaar effectief samenwonen en dat het loutere feit dat dit niet zou blijken uit het Rijksregister hieraan geen afbreuk doet. Zij beperkt zich evenwel tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, namelijk dat de verklaring van wettelijke samenwoning van 9 juli 2014, de diverse aankoop- en betalingsbewijzen, de print met financiële gegevens van een rekening die in augustus 2013 op haar en haar partners naam geopend is en het certificaat dat zij en haar partner een ballonvlucht hebben gemaakt in september 2013 niet aantonen dat zij en haar partner *“als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand (aan) de aanvraag”*, dat de verschillende ongedateerde foto's *“niet aanvaard (kunnen) worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen”*, dat de verklaringen op eer vanwege derden *“niet in overweging genomen (kunnen) worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie”*, dat de gegevens op de 'Delivery Note' van www.websupportcenter.com en op het aankoopbewijs van Selexion Clix Roland van 17 mei 2013 *“louter gebaseerd (zijn) op verklaringen van betrokkene zelf en (...) bijgevolg niet aanvaard*

(kunnen) worden als bewijs van 1 jaar samenwoonst voorafgaand aan de aanvraag”, dat het inburgeringsattest van 12 september 2013, het attest GVO Temse, het deelcertificaat van VZW GVO Westhoek-Westkust van 19 april 2014, het doktersbriefje van 11 juni 2013 en het bewijs van een internationale aangetekende zending van 16 juli 2014 “op geen enkele manier (verwijzen) naar de referentiepersoon” en dat het bewijs van een geldtransfer in september 2013 en in juni 2014 van de referentiepersoon aan derden en de geldtransfer zonder vermelding van 13 augustus 2014 “op geen enkele manier (verwijzen) naar betrokkene”, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom zij meent dat deze vaststellingen feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de door haar aangebrachte stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

De verzoekster meent dat zij wel degelijk bewijst dat zij en haar partner elkaar reeds meer dan twee jaar kennen, nu er met de motivering van het arrest nr. 119 232 van 20 februari 2014 van de Raad mag worden van uitgegaan dat zij en de heer L. (...) elkaar reeds kenden van eind november 2011 en zij haar relatie met de heer L. (...) pas is gestart nadat haar huidige partner had aangegeven dat hij zijn terminaal zieke vrouw niet zou verlaten. Voornoemd arrest heeft evenwel enkel betrekking op de voormalige partner van de verzoekster. Hieruit blijkt geenszins dat de verzoekster haar huidige partner reeds kende voordat zij een relatie was aangegaan met haar voormalige partner. Voor zover de verzoekster aanvoert dat zij haar relatie met de heer L. (...) pas is gestart nadat haar huidige partner had aangegeven dat hij zijn terminaal zieke vrouw niet zou verlaten en zij en haar huidige partner elkaar dus reeds kenden van in 2011, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekster dit gegeven aan de verwerende partij ter kennis heeft gebracht. Aldus maakt de verzoekster hiermee geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster de overeenkomst tussen haar huidige en haar voormalige partner van 5 oktober 2012 tot het lenen van een geldsom van € 2.000 niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit stuk wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De bij het verzoekschrift gevoegde overeenkomst van 5 oktober 2012 kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit deze overeenkomst enkel blijkt dat de huidige partner en de voormalige partner elkaar op 5 oktober 2012 kenden – wat minder lang is dan de vereiste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag –, doch niet dat de verzoekster en haar huidige partner elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen.

Dat in de bestreden beslissing de verwerende partij zou hebben nagelaten de voorgelegde stukken in hun totaliteit te beoordelen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekster zet immers niet uiteen – en er wordt ook niet ingezien – waarom het geheel van de door haar aangebrachte stukken alsnog een bewijs van een duurzame en stabiele relatie zou vormen indien wordt geoordeeld dat uit (elk van) deze stukken afzonderlijk niet kan worden afgeleid dat de verzoekster en haar partner een duurzame en stabiele relatie onderhouden. Bovendien blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk dat de voorgelegde documenten en de gegevens van het Rijksregister in hun totaliteit werden beoordeeld, doch dat de gemachtigde oordeelde dat hieruit “niet afdoende (blijkt) dat betrokkenen elkaar twee jaar voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging kennen, of dat ze op het moment van de aanvraag één jaar ononderbroken samenwoonden”.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter *iuncto* 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. De verzoekster toont evenmin een schending aan van de artikelen 40ter *iuncto* 40bis, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van substantiële vormvereisten en van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten (hierna: wet van 9 juli 2001). Zij voert in dit middel tevens machtsoverschrijding aan.

Het middel is als volgt gemotiveerd:

“8.2.1. Onleesbare vermelding van naam, graad en handtekening

Verzoekster dient vast te stellen dat het onmogelijk is na te gaan wie de bestreden beslissing dd. 27 februari 2015, aan verzoekster betekend op 3 maart 2015, heeft genomen.

Vooreerst staat vast dat de naam van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie volstrekt onleesbaar is.

Nochtans dient een besluit, genomen door een gemachtigde van de Staatssecretaris, als overheid, minstens de naam en de graad van de ambtenaar vermelden die het besluit genomen heeft.

“Een besluit genomen door de afgevaardigde van de minister moet minstens de naam en de graad van de ambtenaar vermelden die het besluit genomen heeft. Gewone elektronische handtekeningen zijn gelijkwaardig aan handgeschreven handtekeningen indien ze de identificatie van de ondertekenaar en de toe-eigening van de inhoud van het document door de ondertekenaar mogelijk maken, en indien ze op een papieren drager staan.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 36.074, 17 december 2009, T. Vreemd. 2010, afl. 4, 357.)

De naam, graad en de handtekening van de auteur van de administratieve beslissing moet derhalve beschouwd worden als een essentieel bestanddeel van de beslissing. Immers waarborgt dit de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van zijn auteur.

In casu is de identificatie van de auteur van de beslissing volstrekt onmogelijk. De naam, graad en handtekening zijn volkomen onleesbaar. Alleszins kan niet ontcijferd worden of de beslissing door de bevoegde ambtenaar werd genomen.

Om die reden alleen al dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing behept is met een substantieel vormgebrek en dient te worden vernietigd.

8.2.2. Vereisten van de elektronische handtekening zijn niet vervuld.

Het weze herhaald dat de naam en de graad van de gemachtigde ambtenaar volstrekt onleesbaar zijn.

Voor wat betreft de handtekening dient vastgesteld dat deze dan ook in het geheel niet kan worden toegeschreven aan de ambtenaar die de beslissing heeft genomen.

In die zin dient dan ook te worden vastgesteld dat de ondertekening van de bestreden beslissing bezwaarlijk al een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2001 kan worden beschouwd.

Art. 2 Wet 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten bepaalt:

Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1° “elektronische handtekening”: gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2° “geavanceerde elektronische handtekening”: elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet: a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden; b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren; c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden; d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord;

In casu staat vast dat de vermeende handtekening, niet voldoet aan de vereisten gesteld door bovengenoemd artikel.

In zoverre de bedoelde handtekening een ingescande versie zou zijn van een met de hand geschreven handtekening, staat vast dat dit geenszins als een elektronische handtekening kan worden bestempeld.

Immers laat een aldus gescande handtekening niet toe na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is en welke diens hoedanigheid is. Een aldus gescande handtekening kan door eender wie geplaatst worden, zodat niet uit te sluiten valt dat deze werd aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar. (R.v.St. nr. 193.106 8 mei 2009, zoals gepubliceerd op www.jura.be)

In zoverre Uw zetel echter per impossibile van oordeel zou zijn dat het in casu wel een elektronische handtekening betreft, staat vast dat de gematerialiseerde versie op de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van art. 2 Wet 9 juli 2001.

Immers blijkt uit art. 4 §6 van de wet van 9 juli 2001 dat indien een elektronische handtekening wordt gematerialiseerd deze dient te voldoen aan de eisen van art. 2, 2° van bedoelde wet, hetzij:

- op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden zijn;*
- het mogelijk moet zijn de ondertekenaar te identificeren;*
- aangemaakt worden met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;*
- op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden zijn, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord;*

Gelet op het volstrekt onleesbare karakter van de zogenaamde handtekening en de ontoerekenbaarheid ervan aan de auteur, kan onmogelijk worden geoordeeld dat aan bedoelde vereisten is voldaan.

“De elektronische handtekening laat in casu niet toe de ondertekening toe te rekenen aan een bepaalde persoon, nu deze handtekening onleesbaar is. De toerekenbaarheid van de elektronische handtekening vereist dat er voldoende redelijke garanties bestaan dat de elektronische handtekening ook daadwerkelijk door een bevoegd persoon geplaatst is. Het is a priori niet uit te sluiten dat het eenvoudige elektronische bestand door een derde aan de – elektronische – beslissing werd gevoegd.” (Rk. Brussel 20 september 2007, T. Vreemd. 2008, afl. 3, 211.)

De bestreden beslissing vertoont aldus een substantieel vormgebrek en dient te worden vernietigd.

Gelet op aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- substantiële vormvereisten,
- beginselen van behoorlijk bestuur: machtsoverschrijding,
- artikel 2 van de wet van 9 juli 2000.

Naar mening van verzoekende partij is de naam van de auteur van de bestreden beslissing volstrekt onleesbaar, waardoor zij de opsteller van de bestreden beslissing niet zou kunnen identificeren. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing behept is met een substantieel vormgebrek en derhalve vernietigd moet worden.

Verweerder laat evenwel gelden dat duidelijk en onbetwistbaar blijkt dat mevr. M. V. (...) de bestreden beslissing heeft genomen. Zelfs mocht de naam en handtekening van mevr. M. V. (...) in de betekende versie van de bestreden beslissing 'niet op leesbare wijze' zijn getekend, stond het verzoekende partij vrij om haar administratief dossier in te zien, of een origineel van de bestreden beslissing op te vragen, daarbij gebruik makend van de actieve, dan wel passieve openbaarheid van bestuur, nu onmiskenbaar uit het origineel van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat mevr. M. V. (...) de beslissing heeft genomen en ondertekend.

Verweerder laat voorts gelden dat de bestreden beslissing melding maakt van de volgende zinsnede 'voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie', waarna de bestreden beslissing op elektronische wijze wordt gehandtekend. Daarbij wordt nog melding gemaakt van de naam van de persoon die de bestreden beslissing heeft genomen.

Verweerder stelt tevens vast dat verzoekende partij ook niet betwist dat een attaché bevoegd is om een beslissing in het kader van artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet juncto artikel 52, §4, vijfde lid Vreemdelingenbesluit te nemen.

Zie ook:

"Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de stad Antwerpen op 13 oktober 2010, en dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel mag worden betekend door de minister of zijn gemachtigde. Verzoeker wijst erop dat het bevel 'voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde' vermeldt en de naam A.E.F. vermeldt, doch dat de handtekening onleesbaar is. Verzoeker betoogt dat hij hierdoor niet kan nagaan of de handtekening wel degelijk van een gemachtigde van de minister is, noch kan hij nagaan wie A.E.F. is, met name of A.E.F. een gemachtigde van de minister is.

De Raad stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd opgesteld door de stad Antwerpen op 18 oktober 2010, met de vermelding "in uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, meegedeeld op datum van 20/08/20 10 (...)". Het administratief dossier bevat de beslissing van 20 augustus 2010 waarin aan de stad Antwerpen uitdrukkelijk de opdracht wordt gegeven een bevel ter kennis te brengen aan betrokkene, aan de hand van het model van bijlage 13, zoals deze is toegevoegd aan het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens vermeldt deze beslissing uitdrukkelijk "Voor de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, S.V.S. (...) attaché" en werd deze met de hand ondertekend, zodat verzoeker de hoedanigheid of de bevoegdheid kan nagaan. Verzoeker betwist niet dat een attaché in functie bij de Dienst Vreemdelingenzaken kan optreden als gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, noch dat S.V.S. niet bevoegd zou zijn voor het nemen van de beslissing. Ook de bijlage 13 die vervolgens op 13 oktober 2010 werd opgesteld en aan verzoeker werd ter kennis gebracht, bevat de vermelding "de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid", de naam van de gemachtigde A.E.F. en de handtekening, die opnieuw met de hand werd aangebracht.

De bestreden beslissing werd aldus genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris en de gemachtigde van de burgemeester neemt enkel de kennisgeving voor zijn rekening op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat, een eventueel gebrek in de kennisgeving van een administratieve akte niet van die aard is om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van de akte als dusdanig (RvS 24 augustus 1994, nr. 48.781, RvS 13 februari 2003, nr. 115.866).

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het loutere feit dat een handtekening een "krul" betreft, zonder dat er een naam kan worden in herkend, terwijl deze handtekening expliciet over de voorgedrukte naam werd aangebracht, niet aantoon dat de beslissing door een niet bevoegde persoon zou zijn genomen. De Raad stelt vast dat zowel uit de ter kennisgebrachte beslissing, als uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen en ondertekend werd door de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, nu zowel de naam als de handtekening als het feit dat deze persoon een gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is op de beslissing wordt vermeld. Er dient te worden uitgegaan van een vermoeden dat de naam en de handtekening één en dezelfde persoon betreft. Het is aan verzoeker om minstens een begin van bewijs aan te brengen waarom hij meent dat de handtekening niet zou toebehoren aan de erbij vermelde naam als waarom hij meent dat de persoon niet de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou zijn, hoewel de beslissing dit uitdrukkelijk vermeldt. Een loutere vaststelling dat de handtekening 'een krul' betreft, is geen begin van bewijs, zodat verzoeker geenszins aantoonde dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet door de bevoegde persoon zou zijn genomen. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond. Verzoeker weerlegt met zijn betoog geenszins dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 56.590 van 24 februari 2011)

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen geenszins de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden.

De vereiste van een handtekening is namelijk geen geldigheidsvereiste. Immers, een mondelinge beslissing is ook een aanvechtbare beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (R.v.St. nr. 40466 van 23 september 1992), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling, waarvan de geldigheid aldus niet kan aangetast worden door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon. (RvV nr. 9.580 dd. 07.04.2008)

Verzoekende partij uit voorts nog kritiek op het feit dat de bestreden beslissing elektronisch werd gehandtekend.

De verweerder erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een "gefotokopieerde of gescande handtekening".

Het betreft hier wel degelijk een "originele" handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

"onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon".

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

“een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantieverlener afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt”.*

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;*
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.*

Terwijl de ondertekenaar, mevr. M. V. (...), gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris (stuk 1). Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoonst”. (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem/haar werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de "ondertekening" niet noodzakelijkerwijze een "geschreven" handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, §5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verweerder is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd (zie R.v.V. nr. 8.200 van 29.02.2008 en nr. 6.433 van 28.01.2008, www.rvv-cce.be).

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3.1. De verzoekster houdt voor dat de naam, de graad en de handtekening van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris volstrekt onleesbaar zijn, zodat de identificatie van de auteur van de bestreden beslissing onmogelijk is en deze beslissing dus behept is met een substantieel vormgebrek.

Op de tweede bladzijde van de bestreden beslissing kan met enige inspanning onder de woorden "Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie" de naam en de handtekening van M.V. genoegzaam worden gelezen, evenals haar graad van attaché. De verzoekster houdt dus ten onrechte voor dat de naam, de graad en de handtekening van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris volstrekt onleesbaar zijn, zodat de identificatie van de auteur van de bestreden beslissing onmogelijk is. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt bovendien dat M.V., attaché, de bestreden beslissing heeft doorgefaxt naar de gemeente Bornem, waar de gemeentebeampte de beslissing aan de verzoekster heeft ter kennis gebracht. Aldus kan de auteur van de bestreden beslissing vrij eenvoudig worden geïdentificeerd.

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de bestreden beslissing behept is met een substantieel vormgebrek.

3.2.3.2. Artikel 2, 1°, van de wet van 9 juli 2001 omschrijft een elektronische handtekening als *"gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie"*.

Deze definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 wordt het volgende gesteld: *"De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen."* (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatedienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent onder meer het volgende gelezen worden:

- *"Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...)"* (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Elektronische post juridisch bekeken*, Brugge, Die Keure, 2007, 35);
- *"Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst. (...) Het begrip "elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de "gedigitaliseerde handgeschreven handtekening". De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening."* (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, *"De juridische erkenning van de elektronische handtekening"*, Computerrecht 2001, afl. 4, 185);
- *"Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening (...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een*

elektronisch document wordt ingevoegd." (P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening*, Brussel, De Boeck & Larcier, 2004, 421, 551);

De verzoekster voert aan dat uit een arrest van de Raad van State (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106) zou blijken dat in het betrokken geval de ingescande handtekening niet als een elektronische handtekening kon worden beschouwd, doch uit hetgeen *supra* werd aangehaald, volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing wel degelijk dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de gescande handtekening die figureert op de bestreden beslissing de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt en dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 (cf. RvS 24 september 2010, nrs. 207.655 en 207.656). In tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, en gelet op wat *supra* onder punt 3.2.3.1. werd uiteengezet, voldoet de onderaan de bestreden beslissing aangebrachte handtekening wel degelijk aan de vereisten van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001.

Artikel 4, § 5, van de wet van 9 juli 2001 bepaalt overigens het volgende:

"Een elektronische handtekening kan geen rechtsgeldigheid worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures worden geweigerd louter op grond van het feit dat :

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld, of*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat, of*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatie dienstverlener afgegeven certificaat, of*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt."*

De wetgever heeft hieromtrent het volgende bepaald:

- "Het ontwerp betreffende het bewijsrecht is daarentegen beperkt tot het invoeren van het principe van de ontvankelijkheid van elk type van handtekening, zelfs de elektronische, waarbij de rechter dan vrij is om te oordelen over de bewijswaarde die eraan moet worden gehecht (hij zou heel goed een bewijswaarde kunnen toekennen die gelijkwaardig is aan die van de handgeschreven handtekening als hij oordeelt dat de verschillende functies van de handtekening verricht worden met een redelijke zekerheid." (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 14);*
- "De niet-discriminatieclausule (artikel 5.2) is van toepassing als aan de voorwaarden bepaald in artikel 5.1 om te genieten van de assimilatieclausule niet is voldaan. In dat geval moeten de lidstaten erop toezien dat de ontvankelijkheid als bewijsmiddel voor het gerecht van een elektronische handtekening niet wordt betwist enkel en alleen omdat de handtekening elektronisch is, of omdat ze niet op een gekwalificeerd certificaat is gebaseerd, of nog omdat ze niet is gebaseerd op een certificaat afgeleverd door een geaccrediteerde certificatie dienstverlener in de zin van het voorstel van richtlijn. Het in dat artikel aangehaalde principe moet worden opgevat als dat van de ontvankelijkheid van de lato sensu elektronische handtekeningen. Als echter niet beantwoord wordt aan de specificaties van artikel 5.1, moet degene die zich erop beroept de rechter overtuigen van de bewijswaarde terzake." (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 14);*
- "Elke elektronische handtekening is dus ontvankelijk in geval van betwisting. Om evenwel te voldoen aan de eisen van artikel 4 § 4 moet de persoon die zich beroept op een elektronisch ondertekend document de rechter overtuigen van de bewijskracht ervan." (Wetsontwerp van 16 december 1999 betreffende de werking van de certificatie dienstverleners met het oog op het gebruik van elektronische handtekeningen, Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 1999-2000, nr. 50 0322/001, 25).*

Uit het bovenstaande volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan worden beschouwd indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de

ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, "De juridische erkenning van de elektronische handtekening", *Computerrecht* 2001, afl. 4, 187).

Er wordt nogmaals op gewezen dat op de bestreden beslissing met enige inspanning genoegzaam de ondertekenaar ervan geïdentificeerd kan worden, namelijk attaché M.V., wiens naam figureert naast de gescande handgeschreven handtekening. De gescande handgeschreven handtekening bevindt zich onderaan de beslissing, zodat hieruit kan afgeleid worden dat attaché M.V. zich als gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de inhoud ervan toe-eigent. De verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gematerialiseerde versie van de elektronische handtekening niet op unieke wijze met de ondertekenaar verbonden zou zijn, dat het onmogelijk is om de ondertekenaar te identificeren, dat de handtekening is aangemaakt met middelen die de ondertekenaar niet onder zijn uitsluitende controle kan houden of dat een latere wijze van de gegevens niet zou kunnen worden opgespoord.

De omstandigheid dat de handtekening van attaché M.V. een gescande handgeschreven handtekening betreft en de gratuite bewering dat deze handtekening onleesbaar zou zijn, doet dan ook geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing. De verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste. De verzoekster toont tevens noch machtsoverschrijding, noch een schending van artikel 2 van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen en certificatediensten aan.

3.2.3.3. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,
mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

D. DE BRUYN